

Sygn. akt IV CSK 69/21

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Monika Koba

w sprawie z powództwa S. R.
przeciwko S. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G. i [...] Zakładowi
Ubezpieczeń Spółce Akcyjnej w W.
o zapłatę i ustalenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 29 czerwca 2021 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 25 czerwca 2020 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powódki na rzecz pozwanego [...] Zakładu Ubezpieczeń Spółki Akcyjnej w W. kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 czerwca 2020 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powódki S. R. od wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 25 lutego 2019 r., w sprawie przeciwko S. Sp. z o.o. w G. (dalej: „S.”) i [...] Zakładowi Ubezpieczeń S.A. w W. (dalej: „[...] P. SA”) o zapłatę i ustalenie.

Podzielając w pełni ustalenia faktyczne i rozważania prawne Sądu Okręgowego przyjął, że postępowanie pozwanego Szpitala wobec powódki było w pełni prawidłowe i nie wyczerpywało znamion czynu niedozwolonego. Pracownicy pozwanego nie dopuścili się bowiem błędu medycznego, nie zaniechali prawidłowej realizacji obowiązku informacyjnego i pozyskania zgody powódki na proponowany zakres leczenia. Jego zdaniem przeprowadzona przez Sąd Okręgowy ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego - którego istotnym składnikiem, jest opinia biegłego - była prawidłowa, a przeciwny pogląd skarżącej stanowi jedynie jej subiektywną interpretację i nie znajduje żadnego oparcia w dowodach przeprowadzonych w sprawie, ocenionych zgodnie z kryteriami wynikającymi z art. 233 § 1 k.p.c.

Od wyroku Sądu drugiej instancji skargę kasacyjną złożyła powódka. Skarżąca uzasadniła potrzebę przyjęcia skargi do rozpoznania przesłankami z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Jej zdaniem istotne zagadnienie prawne stanowi w niniejszej sprawie kwestia badania przez sąd odwoławczy prawidłowości oceny dowodów, przeprowadzonych przez Sąd pierwszej instancji przez pryzmat przepisów proceduralnych takich jak art. 233 § 1 k.p.c. i 382 k.p.c. Oczywista zasadność skargi wynika natomiast z faktu, że Sąd Apelacyjny dopuścił się objętych skargą kwalifikowanych naruszeń.

Pozwany [...] P. S.A. w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej

okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania.

W judykaturze Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, że wskazanie przyczyny określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nakłada na skarżącego obowiązek przedstawienia zagadnienia o charakterze abstrakcyjnym wraz z argumentami prowadzącymi do rozbieżnych ocen prawnych, wykazania, że nie zostało ono rozstrzygnięte w dotychczasowym orzecznictwie, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia tej konkretnej sprawy, ale także innych podobnych spraw, przyczyniając się do rozwoju prawa (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania nie spełnia tych wymagań. Powódka nie formułuje nowych, dotąd nie rozstrzygniętych problemów wykładniczych lecz kwestionuje prawidłowość przeprowadzonej przez Sąd Apelacyjny kontroli apelacyjnej, w ramach której Sąd ten zaaprobował podstawę faktyczną rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji. Ponadto zagadnienia dotyczące regulacji art. 233 § 1 i 382 k.p.c. - w kontekście obowiązków sądu odwoławczego - są przedmiotem bogatego orzecznictwa Sądu Najwyższego, a skarżąca nie przedstawiła żadnych argumentów przemawiających za potrzebą ponownej wypowiedzi Sądu Najwyższego w tym przedmiocie (por. m.in. uchwały składu 7 sędziów Sądu Najwyższego - zasady prawne - z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC 2008, nr 6, poz. 55 i z dnia 23 marca 1999 r., III CZP 59/98, OSNC 1999, nr 7-8, poz. 124 oraz wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 2003 r., III CKN 1466/00, IC 2003, nr 10, str. 43).

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) należy natomiast rozumieć sytuację, w której skarga jest uzasadniona w sposób ewidentny, wskazując na rażące i poważne uchybienia zaskarżonego orzeczenia, które są możliwe do

stwierdzenia bez konieczności prowadzenia bardziej złożonych rozumowań. Jedynie w takim wypadku możliwa jest kontrola prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji w postępowaniu kasacyjnym. Obciążenie go oczywistą i istotną wadą wskazuje, że usunięcie tego orzeczenia z obrotu leży w interesie publicznym - a tym samym, że może dojść do realizacji celu skargi kasacyjnej, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia (tak np. Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 10 kwietnia 2013 r., III CSK 67/13, niepubl. i z dnia 29 września 2017 r., V CSK 162/17, niepubl.). Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, niepubl. i przywołane tam orzecznictwo).

Analiza lakonicznego uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala przyjąć, by była ona - w powyższym rozumieniu - oczywiście uzasadniona. Skarżąca ograniczyła się do ogólnego przytoczenia zastrzeżeń pod adresem zaskarżonego orzeczenia - i nie wskazała, w czym miałyby wyrażać się ich kwalifikowany charakter. Pominęła, że Sąd Najwyższy badając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania nie może poszukiwać jego uzasadnienia w innych elementach kreatywnych skargi, a badanie podstaw skargi na etapie przedsądu jest niedopuszczalne. Ponadto argumentacja zawarta w uzasadnieniu wniosku koncentruje się wokół zarzutów, których zgłaszanie w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne. Skarga kasacyjna jest bowiem instrumentem prawidłowości stosowania prawa przez sądy, a nie instrumentem kontroli ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Powódka zasady tej nie respektuje podnosząc w skardze kasacyjnej i wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wprost zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. oraz podważając poczynione przez Sąd Apelacyjny ustalenia faktyczne.

Z przytoczonych względów, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 i art. 99 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., a także § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (jedn. tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 265 ze zm.).

jw